

B

TULY SALUMU

A
ROMAN

T

S

B&L
A

Fragment uit Tuly Salumu, *Bintje*, Borgerhoff & Lamberigts, 2023.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

✱

Mijn uiterlijk zat niet mee. Ik was groter en breder dan de andere meisjes in mijn klas en met mijn korte kroezelkop leek ik op een jongen. Drie weken na de ontmoeting met

Glenda had ik moeder kunnen overtuigen om mijn haar te laten *relaxen*. Daarvoor moesten we helemaal naar de grote stad. Ik zat in een te grote kappersstoel en mijn hoofd stond in brand. Achter mij stond Gloria, een Congolese schone met een achterwerk waarop je een kopje thee kon inschenken. Het was de mooiste dag van mijn leven, waar ik met streepjes op mijn kalender naar had uitgekeken. Toen we de naar kokosvet geurende kapperszaak eindelijk binnenstapten, stond Gloria ons met gekruiste armen op te wachten.

‘Zoveel kroes,’ mompelde ze terwijl ze aan mijn haren trok alsof het draden waren van een plakkerige suikerspin. ‘We gaan het sterke spul moeten gebruiken.’

Twee uur later zat ik nog altijd in mijn kappersstoel en las ik *Suske en Wiske* terwijl mijn haar wegteerde onder de bijtende laag soda waarmee Gloria me had ingesmeerd. Het begon me te dagen waarom ze daarbij wegwerphandschoenen had gedragen, stiekem wenste ik dat ze mijn hoofd ook in latex had verpakt. Het goedje stonk en brandde, maar dat was net goed, zei ze, ‘dan doet het zijn werk. Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden.’ En ze keek me lang aan met opgetrokken wenkbrauwen, alsof ze me net de sleutel tot het leven had verklapt.

‘Ik wil niet meer naar Sacha,’ had ik moeder eerder dat jaar gesmeekt toen ik van de kapper terugkeerde, in tranen en met een gemillimeterde bros. Sacha was een hip kapsalon in het centrum van de stad, genoemd naar de charismatische jongeman die het runde. Oma en haar vriendinnen waren er kind aan huis. Sacha stond bekend om zijn specialisatie in het permanenten van bejaard fluthaar. In de woontorens was hij een fenomeen. Zilvergrijze lokken werden opgerold en bespoten met ammoniak tot er geen beweging meer in te krijgen was. Hoe hard de wind ook langs de blokken waaide en gierde, als de omaatjes van bij Sacha kwamen, veerde hun coupe voor geen centimeter mee. De jonge kapper wist met

zijn krulspelden overal volume in te brengen. Maar met natuurlijke krullen wist hij vreemd genoeg geen raad. Mijn weelderige afro schoor hij elke keer helemaal af, 'omdat er niets mee viel aan te vangen'. Snikkend moest ik keer op keer toekijken hoe zijn scheerapparaat mijn krullen kort schoor. Enkel de lokken boven mijn voorhoofd, vlak achter mijn haarlijn, werden gespaard en ingewreven met amandelgel zodat ze blonken als vers gelegde hondendrollen.

Ik werd zo vaak als jongen aangesproken dat ik ging twifelen aan mijn geslacht. Thuis in mijn blootje voor de spiegel moest ik vaststellen dat het rode, glimmende bolletje tussen mijn schaamlippen evengoed een kleine piemel kon zijn en het zwarte dons boven mijn mond de aanzet van een snor. Pas jaren later zou ik finaal worden gerustgesteld over mijn vermoedelijke tweeslachtigheid dankzij het doorbreken van mijn maandstonden. Eindelijk. In tegenstelling tot de meisjes in mijn klas die bij de eerste druppels bloed in hun ondergoed in huilen uitbarstten, danste ik van geluk. Ik was dan toch een meisje.

Maar dat wist ik die middag in het kapsalon van Gloria nog niet. Toen was ik nog overtuigd dat met steil haar alles anders zou worden. Gloria waste de witte smurrie uit mijn haar en masseerde mijn slapen. Warm water zalfde mijn brandende hoofdhuid. De pijn voelde goed. In de ondergrondse parking van de woontoren knalde de uitlaat van de auto nog na toen ik de trap naar onze flat op rende en me opsloot in de badkamer. Stralend bekeek ik mezelf in de spiegel. Mijn hoofdhuid klopte en pulseerde, maar kijk, mijn haar viel in een rechte lijn naar beneden, tot halfweg boven mijn schouders. Het was net te kort voor een paardenstaart. Ik grijnsde mijn tanden bloot, maar toen ik mijn hoofd boog voor een nadere inspectie, verging me het lachen. Rode blaren bedekten mijn hoofdhuid, hier en daar vormden zich al korsten. Erger nog waren de haarlokken op mijn kruin, die rechtop stonden alsof ik door bliksem

was getroffen. Hoe hard ik ook wreef en duwde, ze veerden telkens weer recht. De volgende dag weerstond ik met het schaamrood op de wangen de spottende blikken op school.

‘Met je vinger in het stopcontact gezeten, Bintu?’ grinnikten de kinderen.

Die laatste weken voor de schoolvakantie ging de kap van mijn jas niet meer af.